

Romania, taramul Artei , Muzicii si al Culturii. Intr-adevar, am cunoscut multe civilizatii lovite de vocatia cautarii unui paradis edenic, acelui "the promise Land", sau simplu de forme netede de un 'bun-guvern' si de coexistenta senina in comunitate. Atlantida, anticul Egipt, Babilonia si Teotihuacan, Grecia, Roma, isasi si multe alte popoare ce nu au avut harul de a-si vedea recunoscuta gloria, au scufundat milenii pentru a sfida cursul timpului, pentru a perpetua dincolo de orice limita a impunerii cateva modele mostenite de intelepciune si etica. Prin etica ma refer, pentru a fi clar, la o capacitate de a actiona in constiinta corecta a actului individual, sfarsit in binele comunitatii si insasi umanitatii. astazi, toate acestea par disparute, iar o tara ca si Romania, din gloriosul cat si ambiguu trecut, s-a redus in tumultul pulberii ei, destinata doliului momeriei sale istorice, boala de care sufera deja prea multe generatii. Suntem multumiti de a reactualiza credinte goale, mituri descantate deja fara a indragi si a participa; stima, stiinta si moralul devenite invelisuri transparente ce imbraca acest desert fara izvoare! In Romania, ca si toate templele de ciment se traieste in dorul de ea insasi, o identitate zgariata, imsaracita, uratita si , mai mult de atat, descarnata...si totusi potentialul ar fi, si vointa, si mai mult, nechezul unor saraci amagiti ce inca retraiesc uneori o revitalizare a vechilor valori urmand o noua mentalitate (in cheie noua). Multe certuri se pierd in cuvinte goale, ca si discursurile auzite si reauzite in TV, imbatranite si devenite ecourile unor sirene fara efect. Intr-adevar, tocmai acele frumoase predici cu care unii isi racesc gura: falsii eruditi, comerciantii incurcati in vascoasele logici exclusive de profit si spersonalizare (un om pentru ei nu inseamna cat codul bacomatului acestuia), arizi nobili, acri profesori de nimic. Aceste frumoase discursuri termina prin a fi doar plictisitoare horcaieli ale unor stafii apropiate traversarii (trecerea prin purgatoriu). Aceasta nu este o a mea eliberare, nici o exteriorizare a amarului din mine, ci o luare la cunostinta de cate cuvinte incercuiesc actiunea noastra cotidiana, ca cetateni al acestei tari: cuvinte ce deja apartin doar dictionarelor politice, discursuri de rascumparare, de frumoasa cultura, de expozitii si opere, de nostalgice sechele ale unor epoci ce doar putini inertii de elita cred ca pot recrea asa cum faceau personajele unor opere imaginare de teatru in strada adica revolutii ignorate si ignorante. Probabil e timpul sa infruntam aceasta ciuma, e timpul sa bem din cupa amara a fanteziei libertatii noastre, a saraciei spirituale si mai mult fizice (corpul devenit masina lustrului in frumusetat al marilor patroni carora voi va vindeti ieftin, corp fara ganduri) , de a infrunta cu convingeri constructive acest dezolat scenariu. Se gaseste cineva sa-mi explice , in primul rand ce face intreaga societate civila romaneasca, nu doar politicienii, pentru a reanima aceasta faima astazi inexistentă de popor de cultura? Acele discursuri goale, de care vorbeam mai devreme, provin de cele mai multe ori din gurile acelor avizi comercianti ce se lamenteaza de putinul in care se varsa Romania. Bine bine, as vrea sa spun lor, sum sperati sa schimbati lucrurile? Continuand prin a va ascunde in ingustul vostru mormant imputit, crezand in critica nihilista sfarsita in ea insasi, sau decizand sa va uniti fortele voastre jigarite pentru a crea o 'panza de paianjen' de activitate, posibilitate, evenimente si, mai presus, ceea ce intr-adevar lipseste, reflexie si discutie civila? Politica este departe de traiturile popului, si bine'nteles si poporul este departe de politica, care mereu a fost pentru acesta pasul cel mai inalt: aceea a confruntarii umane tesuta nu numai pentru a salva integritatea comunitatii (de asta se ocupa si cimitirul cu cadavrele ce intampina), atat mai mult cat sa atribui un sens vietii practice si cotidiene, in continua si dua cautare a valorilor condizivate ce umplu existentele singulare. Politica nu este oare un nobil tentativ de a armoniza opinii diverse fara a le omologa (e bine-venita diversitatea, harul cel mai frumos al vietii!), de reglare si creare de rituri, de evenimente si de toate activitatile ce scandalizeaza ritmul tarii? Atunci vom putea predica inca indelung, nutri egoismul nostru lacom, ne vom putea divora unul pe celalalt, fofste bine, dar macar sa incetam

cu evaziunea ca si conceptul unuei reinnoiri. Realitatea este ca nimeni nu este pregatit sa relanseze viata in aceasta tara, sa faca din aceasta fierarie de intalniri vicioase, de expresii artistice. Arta nu mai foloseste la nimic. Artistul, fie ca e pictor, muzician, actor, scriitor, nu mai este considerat un profesionist, dar merita sa traiasca in demnitatea muncii sale. In fiecare cultura ce se respecta, si mereu a fost asa, acestia tineau locul unor vizionari, acelor care indicau cu mare anticip schimburi gusturilor, costumelor, ideilor si modurilor de a trai si a concepe realitatea: astazi, acestia, nu sunt decat farduri, balasturi, paraziti, saraci amagiti, nebunii scapati de la clinica psihiatrica, indivizi inadaptati la dura si incontestabila lege statistica ce domineaza actiunea timpurilor noastre, sau probabil aceea de cerere si oferta. Daca artistul ofera, e tocmai fiindca nu i s-a cerut nimic, decat o parte din spiritul sau, ce mereu si neincetat il induce sa creada in transformarea pozitiva a realitatii. Arta nu e finalizata ei insisi, nu este un joc pentru putini, ea este vehiculul unui oblig etic, de imbunatatire a conditiei umane, de consolidare a acelorasi culturi. Asa cum aceiasi politicieni pun in practica cotidiana calitatile teatrale ale inselaciunii (in randul populatiei simple sunt ochi sa vada ca acele false certuri si cercetari ale calitatii serviciilor sociale nu sunt altceva decat opere oferite in schimbul sfantului onorariu "gheatza")